

[Steen.]

ning sagde: ja, værsgo, her er de 100 000 kr. til at forberede, hvad der er at forberede, før man træffer beslutning om bygning af et skib — at de pågældende medlemmer på det tidspunkt havde den samme indstilling som den, de har givet udtryk for i dag? Hvis det er tilfældet, må jeg bekende, at så foreligger der her noget af en rebus, som det ganske vist ikke tilkommer mig at løse.

Lad mig yderligere sige, at også efter at dette skib bliver til rådighed for besejlingen af Grønland, vil der stadig være et, og efter min bedømmelse stigende, behov for at chartre skibe til transport af forsyninger til Grønland og produkter derfra.

Jeg står ret uforstående over for den rejste kritik. Fra de snart mange år, hvor jeg har haft lejlighed til at deltage i drøftelser og overvejelser af de grønlandske anliggender, der har foreligget for det høje ting, mindes jeg aldrig nogen sinde at have mødt den opfattelse, at det ville være en god og ønskelig ordning, såfremt staten, der jo har ansvaret for forsyningerne til den grønlandske befolkning, alene var henvist til at gennemføre den nødvendige besejling ved hjælp af chartrede skibe. Jeg beder ærede medlemmer gøre sig klart, at det er jo den tilstand, man stiller imod, såfremt man modsætter sig en så beskeden fornyelse af den grønlandske handelsflåde, som der her er tale om, og at fastholde i billedet det tab af skibe, som er foregået.

Jeg tror, at den ordning, vi har, og som den højtærede minister vil søge at bevare — nemlig den ordning, at vi råder over et rimeligt antal skibe indrettet til formålet, herunder, det lægger jeg ikke ringe vægt på, ordentlige forhold for passagererne — er den mest betryggende; jeg vil i den forbindelse understrege, hvad den højtærede minister i dag har fremført om, hvor betydningsfuldt det i økonomisk, arbejdsmæssig og enhver henseende er, at befordringen kan ske så hurtigt, som det med moderne skibe i dag er rimeligt at kunne gøre det. En sådan ordning må jeg ud fra ethvert synspunkt anse for at være den mest betryggende. Efter ethvert rimeligt skøn — og andet kan der jo ikke være tale om, når man, som det foregår i denne dis-

kussion, giver sig til at diskutere, hvordan forholdene vil ligge prismæssigt og på anden måde i tiden efter 1958 — vil der, selv når det påtænkte skib påregnes at kunne være færdigt, stadig være et betydeligt behov for at chartre skibe til at besøge gods- og passagertrafikken. Jeg kan kun udtale min glæde over og tilfredshed med, at der på fragtmarkedet er tilbud fremme, der i den henseende lover godt og tyder på, at vi heller ikke for denne del af besejlingens vedkommende skal komme ud for nogen vanskelighed.

Den kritik af skibets konstruktion, som jeg også har set fremme i debatten, går jeg ud fra man fra alle sider nu erkender på betryggende måde er imødegået ved de oplysninger, der foreligger fra Helsingør Skibsværft.

Der er også i diskussionen fremført det synspunkt, at det vil blive billigere at besøge besejlingen ved hjælp af chartrede skibe. Synspunktet er også fremme i debatten i dag. Ja men der er formentlig ingen, der vil benægte, at det imødegås på virkningsfuld måde ved oplysningen fra styrelsesrådet for den kgl. grønlandske handel om, at i det tidsrum, for hvilket der foreligger et regnskabsmateriale for Handelens atlantgående skibe, nemlig tidsrummet 1952-56, har driftsresultaterne for disse — det er sagt på en pæn måde — været mærkbart bedre end for de chartrede skibe. Det er sådan et materiale, man kan holde sig til: hvordan har det været, når vi dels havde skibe at sejle med og dels måtte chartre skibe? Det er nok så solidt som en teoretisk diskussion om, hvordan det vil forme sig i tiden efter 1958.

Det er også fremført, at det var et for gunstigt billede, der fremkom vedrørende det nye skibs rentabilitet, når der regnedes med en afskrivningsperiode på 25 år, idet afskrivningen rettelig burde ske over 15 år. Må jeg sige, at det forstår jeg ikke, og jeg forstår det slet ikke, når jeg, som man vel har lov til, tager i betragtning, at der er tale om et så solidt skib som det projekterede. Det er vanskeligt at lade være med at tænke på, at „Disko“ er 30 år gammelt. Jeg anser en 25 års afskrivningstid for at være både forsvarlig, rimelig og naturlig, og jeg har da også med tilfredshed bemærket